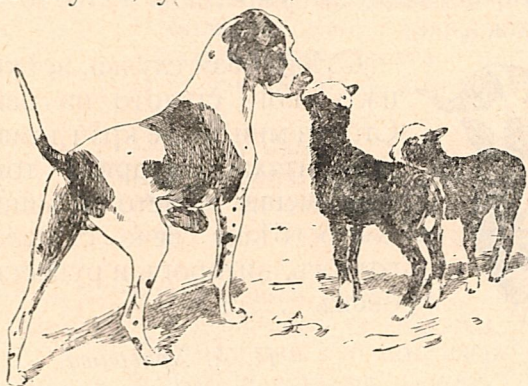

Срѣщу Гергьовдень.

(Майчина милость).

Колко радостъ, колко подскачане бѣ то, когато еднажъ татко ни каза: „Хайде, дѣца, да идемъ у бай Стояна овчарина“. Бѣше тъкмо прѣди Гергьовдень. Ние знаехме отъ лани какво се върши на Гергьовдень. Отидохме всички у бай Стоянови. Тамъ имаше много овци и агънца. Колко сж хубавички малкитѣ агънца! Едни — черни, други — бѣли, трети — шарени, а всички — весели и игриви... Тѣ подскачаха около майкитѣ си, блѣяха, бѣгаха, губѣха се, а майкитѣ имъ съ блѣненето си ги викаха. Гледахме, избирахме, най-послѣ се спрѣхме на едно малко, черно агънце. Бай Стоянъ се спусна, улови го, даде го на татка, слѣдъ което

ние цѣвнали отъ радостъ си трѣгнахме.

Татко носѣше агънцето, а ние тичахме слѣдъ него. Още не изминали и двадесетъ крачки, чуваме нѣщо